

Læge. Det er fra dette Synspunkt, jeg har set Sagen, og derfor har jeg tilladt mig at være med at stille det nævnte Forslag, idet det forekommer mig, at Lovforslagets Bestemmelse ved at tillade at give et enkelt Naad kun aabner Døren paa Klem, medens det lige over for den, der kan give mere end det, lukker Døren for den Belgjærning, der ved ham kan blive viist Mange.

Udgang: Jeg tør efter den høitagede Ministers Udtalelse ikke stemme for det Forslag, der er stillet af 7 Medlemmer til § 1, og jeg har heller ikke i Sinde at hænge mig, hvis det Forslag, jeg har stillet til § 2, første Stykke, ikke gaar igjennem. Jeg lægger ikke nogen saa overordentlig stor Vægt derpaa; jeg har ikke nogen stor Frygt for, at vor ærede Justitsminister vil fylde Landet med fremmede Læger. Imidlertid maa jeg tilstaa, at jeg vilde være noget mere rolig, hvis der var Tale om fremmede Jurister; thi naar et Sag ikke er Ministerens eget, har han ikke altid den samme Interesse derfor, som han i modsat Fald vilde have, og derfor kunde det vel tænkes, at der igjennem spielige Justitsministre kunde komme afskillige fremmede Læger ind i Landet, som der ikke var nogen stærk Krang til. Jeg har betragtet denne Bestemmelse i § 2 i praktisk Henseende væsentlig som nyttig for, at danske Undersaatter, der have studeret i Udlandet, kunde komme til at praktisere i deres eget Land uden at underkaste sig en ny Examen, og jeg tror, at det vil være overmaade saa europæiske Notabiliteter, der ville søge til det lille Danmark, for der at skaffe sig en Eksistens; men skulde det komme dertil, saa har jo den ærede Justitsminister igjennem en anden Bestemmelse i § 2 eller igjennem den nye § 3 Udgang til at give Specialister, om han vil i flere Specialiteter, Leilighed til at praktisere, saalænge indtil Rigsdagen er saa søielig at give dem Indfødsret, og det er Noget, jeg tror, vi ikke ere paaholdne med overfor fremmede Notabiliteter eller overfor Mænd, som vi tro kunde være vort Fædreland til Nytte. Men der vil komme mange Anmodninger fra Folk, som ikke ere Notabiliteter, men kun søge et Levebrød her i Landet, og jeg veed virkelig ikke, naar Landet er fuldt, ja paa mange Steder kan man sige oversfyldt af Læger, der ere dygtige, og som i almindelige Rundskaber kunne bære Vand mod alle andre Landes Læger, hvorfor der saa er Anledning til at give saadanne Udlændinge Udgang til at praktisere her. Jeg tror, det er billigt mod vore egne Læger og ikke til Skade for os Lægsfolk, at Ghensidighed i dette Tilfælde fordres. Derfor fastholder jeg indtil videre mit Endringsforslag, saa maa det høie Thing gjøre med det, hvad det vil.

Justitsministeren: Det var mig overordentlig kjært at høre, at det ærede Medlem ikke

wilbe tage sig det synderlig nær, hvis det af ham stillede Endringsforslag til § 2 skulde blive forkastet, og jeg skal yderligere berolige det ærede Medlem ved at sige, at den Omstændighed, at der her er Tale ikke om Jurister, men om Læger, vilde, for saa vidt jeg skulde have med den Slags Ting at bestille i længere Tid, tværtimod snarere gjøre mig angstelig for at meddele de omhandlede Bevillinger, end det Modsatte. Jeg tror i det Hele taget man kan berolige sig med, at saadanne Bevillinger vanskelig af nogen Justitsminister vilde blive givne, uden at der har været givet den paagjældende lægekyndige Autoritet enten dem, vi have, eller dem, vi i Fremtiden maatte faae, Leilighed til desangaaende at udtale sig, og netop fordi Justitsministeren ikke kan føle sig som særlig Sagkyndig i dette Forhold, vil han vistnok være meget varsom med at give saadanne Bevillinger, uden at finde Støtte hos de særlig sagkyndige Myndigheder. Men dernæst tror jeg, at det ærede Medlem overhovedet kan være beroliget med Hensyn til den Frygt, at Landet skulde blive aabnet for en Sværm af fremmede lægekyndige, der vilde strømme herind. Dette har slet ikke været Meningen med Lovforslagets § 2, og det er netop en af de Anker, jeg retter imod det ærede Medlems Forslag, at det, som han frygter for kunde indtræde efter Regjeringsforslagets § 2, det vil der netop være en meget stor Fare for efter det ærede Medlems Forslag. So mere specielt man holder den hele Sag, i desto færre Tilfælde antager jeg, at Bestemmelsen vil faae praktisk Betydning, men jo mere man henviser til almindelige Examiner og Prøver, jo mere man generaliserer Betingelserne, desto mere Udfigt er der til, at Forholdet i Praxis kan udvilde sig saaledes, at Bevillingen bliver en Formsag. Naar man opstiller som en Betingelse, at den paagjældende fremmede Læge skal høre hjemme i en fremmed Stat, der indrømmer danske Læger Udgang til almindelig Lægevirksomhed, saa er det mig for det Første vanskeligt at indse, hvorledes man kan vente, at dette, at danske Læger skulde faae Udgang til at øve almindelig Lægevirksomhed i fremmede Stater, skulde komme i Stand, uden at til Ghjengjæld fremmede Staters Læger fik Udgang til uden Bevilling at praktisere her i Landet; men, selv om vi ville forudsætte, at en fremmed Stat skulde have aabnet Udgang for danske Læger til at praktisere der, uden at der til Ghjengjæld gaves vedkommende fremmede Stats Læger en lignende Frihed i Danmark, saa vil jeg her gjentage det Spørgsmaal, jeg før tillod mig at fremsætte, nemlig, om da ikke det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det da vil være meget vanskeligt for en dansk Justitsminister at staa imod Andragender om at faae Ret til at praktisere her i Landet, end naar Sagen holdes saaledes, som efter